

## LEDER

### Barnehageforliket

Barnehageforliket er et eksempel på hvordan en politisk avtale krever og må følges opp med politisk styring. Barnehageforliket ble bygget på en tverrpolitisk enighet om full barnehagedekning innen 2006. Det er nå åpenbart at målet ikke blir nådd og politikerne forsøker å svare på hvorfor. Spørsmålene til politikerne fra pressen dreier seg om dette var dårlig planlegging, eller om de hadde satt seg urealistiske mål. Trodde de ikke på forliket når det ble inngått? De fleste har svart at visst trodde de på det, men det har vist seg vanskeligere å få gjennomført enn først antatt. Spørsmålet som kanskje bør stilles er hvilke forestillinger de stortingsvalgte hadde til en slik avtales funksjon i gjennomføringen av Barnehageforliket.

I bunn til avtalen lå det en forutsetning om at full dekning skulle gjennomføres med en makspris på alle barnehageplasser. En målsetning om full dekning kunne ellers kun bli et spørsmål om logistikk (få engasjert nok entreprenører, rekruttere nok personale i nye ledige stillinger). Forutsetningen om makspris skulle dermed ikke gjøre avtalen om full barnehagedekning til et forhandlingskort ved vedtagelsen av statsbudsjettet. Pengene til opprettelsen av det nødvendige

antall barnehager skulle anses som bundet opp, sammen med resten av den delen av statsbudsjettet som er bundet opp til det som følger av andre avtaler og rettighetslovgivningen. Til tross for grepet om makspris har Stortinget det nå som en god nordmann når han på en søndag våkner opp etter et lutefisklag ser ned i lommeboka: er det så lite penger igjen til å gå på kino med småtten som jeg lovet?

Svaret fra Høyres byråd er nå at man må glemme makspris-forutsetningen og heller innfri målet om full barnehagedekning. Altså: barnehagepolitikken reduseres til et logistikkspørsmål. En annen ting er selvsagt at det å forlate makspris-forutsetningen også er å forlate den sosiale profilen som også lå i barnehageforliket. Stortinget har ikke tatt standpunkt til utspillet. I stedet har det blitt fremmet forslag om en lovendring av barnehage-loven, der det fires på kravet til pedagogutdanning for ansettelse i stillinger i barnehager. Rent bortsett fra at dette må oppleves som et enormt nederlag for førskolelærere og at det er egnet til bekymring hos alle småbarnsforeldre, så forsøker dette forslaget å opprettholde den sosiale profilen ved på en uforsvarlig måte redusere kvaliteten på barnehage tilbudet.

Det bemerkelsesverdige ved denne utviklingen er at ingen har tatt initiativ til politisk styring. De ulike partiene forsøker i stedet å tillempe forliket ved å fjerne forutsetninger som helt opplagt har vært viktig for minst ett av de andre partiene i forliket. Det må være helt selvsagt at et forlik som dette innebærer at forutsetningen om makspris og de minstepandardene som lå i Barnehageloven da forliket ble inngått skal respekteres. Hvis det nå som partiutspill skal foreslås å endre de grunnleggende forutsetningene for å få gjennomført målsetningen, blir det meningsløst i det hele tatt å inngå slike politiske avtaler.

Det hører også til begrepet rettsstat at politikken har en kjerne der den har respekt for prinsipper som at avtaler skal holdes og at slike avtaler

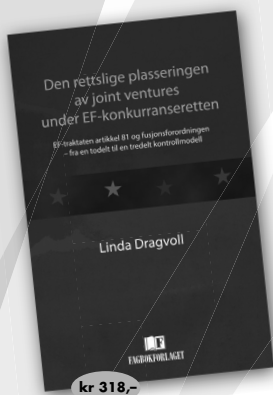
etter omstendighetene legger begrensninger på Stortingets adgang til å endre sine lover. Det sittende Stortingets holdning til lovens funksjon i politikken syntes derimot å holde loven frem som et skuebrød: snart er den der, snart er den der ikke. Det hører også til begrepet rettsstat at de folkevalgte og den politikk som føres i det store og det hele bør ha staten, samfunnet og sine velgere som mål. Partiutspillene viser i stedet at politikken syntes å bli det altoverskyggende målet i saken. I øvelser i maktbruk blir den felles saken glemt. I mellomtiden ligger det til gjeldstyngede småbarnsforeldre å ty til kjederykende dagmammaer i 8. etasje med vegg-til-vegg tepper og tv-en på i leiligheten.

Linda Dragvoll

## DEN RETTSLIGE Plasseringen AV JOINT VENTURES UNDER EF-KONKURRANSERETTEN

EF-traktaten artikkel 81 og fusjonsforordningen  
– fra en todelt til en tredelt kontrollmodell

Temaet for denne boken er den rettslige plasseringen av joint ventures under EF-konkurransereglene. Enkelte typer joint ventures har tradisjonelt vært vanskelige å plassere, og de har dermed fått en uklar rettslig stilling. Denne boken gir et innblikk i årsakene til problemet og beskriver hvordan det er forsøkt løst ved de senere års regelendringer.



kr 318,-



FAGBOKFORLAGET

www.fagbokforlaget.no • Telefon: 55 38 88 38 • Telefaks: 55 38 88 39 • ordre@fagbokforlaget.no